

РОЗДІЛ 13

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-2/131>

СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ У ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

JUDICIAL CONTROL IN ADMINISTRATIVE JUDICIARY AS A MEANS OF ENSURING LEGALITY IN THE ACTIVITIES OF LOCAL GOVERNMENT BODIES IN UKRAINE

**Задирака Н.Ю., д.ю.н., доцент,
професор кафедри адміністративного права та процесу
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
ORCID <https://orcid.org/0000-0002-5866-7612>**

У статті надано аналіз теоретичних та правових аспектів організації судового контролю як засобу забезпечення законності у діяльності органів місцевого самоврядування в Україні. Вказано, що критерієм правового життя суспільства є таке важливе політико-правове явище як законність, яка у найбільш загальному вигляді віддзеркалює правовий характер організації суспільного життя, а також окреслює органічний зв'язок права, влади і держави. Констатовано, що одним із основних способів забезпечення законності у органів місцевого самоврядування в Україні є контроль. Взагалі контроль у сфері публічного адміністрування є оптимальним інструментом регулювання діяльності органів місцевого самоврядування, оскільки спрямований на виявлення та своєчасне усунення зловживань владою, а також виконує роль стримуючого чинника поведінки всіх елементів публічного адміністрування.

Акцентовано увагу на тому, що серед видів контролю основну роль у діяльності правової держави займає судовий контроль, який є засобом стимулювання та стримування органів державної влади та справляє потужний вплив на відповідних суб'єктів

До основних ознак судового контролю у діяльності органів місцевого самоврядування в Україні віднесено: об'єктом судового контролю є дотримання вимог законності; здійснюється чітко регламентованими процесуальними нормами права у межах судового процесу; однією зі сторін є орган місцевого самоврядування (посадова чи службова особа); спір має публічно-правовий характер; відбувається на підставі заяви зацікавленої сторони; організаційно-функціональне відмежування суб'єкта контролю та підконтрольного суб'єкта.

Зроблено висновок, що у широкому сенсі метою судового контролю у діяльності органів місцевого самоврядування є забезпечення законності та охорони прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, ефективності публічного адміністрування у діяльності органів місцевого самоврядування, відповідності правових актів органів влади Конституції України, законності дій органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, підтримання режиму законності та зміцнення правопорядку в суспільстві та державі в цілому.

Ключові слова: законність, публічний інтерес, органи місцевого самоврядування, публічна адміністрація, контроль, нагляд, адміністративне судочинство.

The article provides an analysis of the theoretical and legal aspects of the organization of judicial control as a means of ensuring legality in the activities of local self-government bodies in Ukraine. It is indicated that the criterion of the legal life of society is such an important political and legal phenomenon as legality, which in the most general form reflects the legal character of the organization of social life, and also outlines the organic connection of law, power and the state. It was established that one of the main ways of ensuring the legitimacy of local self-government bodies in Ukraine is control. In general, control in the field of public administration is the optimal tool for regulating the activities of local self-government bodies, as it is aimed at identifying and promptly eliminating abuses of power, and also acts as a deterrent to the behavior of all elements of public administration.

Attention is focused on the fact that among the types of control, the main role in the activity of the legal state is occupied by judicial control, which is a means of stimulating and restraining state authorities and exerting a powerful influence on the relevant subjects

The main features of judicial control in the activities of local self-government bodies in Ukraine include: the object of judicial control is compliance with the requirements of legality; is carried out by clearly regulated procedural norms of law within the framework of the judicial process; one of the parties is a local self-government body (official or employee); the dispute has a public legal nature; takes place on the basis of the statement of the interested party; organizational and functional delimitation of the subject of control and the subject under control.

It was concluded that, in a broad sense, the purpose of judicial control in the activities of local self-government bodies is to ensure the legality and protection of the rights and legitimate interests of individuals and legal entities, the effectiveness of public administration in the activities of local self-government bodies, the compliance of legal acts of the authorities with the Constitution of Ukraine, the legality of the actions of local bodies self-government, their officials, maintaining the rule of law and strengthening law and order in society and the state as a whole.

Key words: legality, public interest, local self-government bodies, public administration, control, supervision, administrative proceedings.

Постановка проблеми. Критерієм правового життя суспільства є таке важливе політико-правове явище як законність, яка у найбільш загальному вигляді віддзеркалює правовий характер організації суспільного життя, а також окреслює органічний зв'язок права, влади і держави.

Одним із основних способів забезпечення законності у органів місцевого самоврядування в Україні є контроль. Взагалі контроль у сфері публічного адміністрування є оптимальним інструментом регулювання діяльності органів місцевого самоврядування, оскільки спрямований на виявлення та своєчасне усунення зловживань владою,

а також виконує роль стримуючого чинника поведінки всіх елементів публічного адміністрування.

Серед видів контролю основну роль у діяльності правової держави займає судовий контроль, який є засобом стимулювання та стримування органів державної влади та справляє потужний вплив на відповідних суб'єктів [1].

Аналіз дослідження проблеми. Теоретичні та практичні аспекти судового контролю у діяльності органів місцевого самоврядування досліджували такі вчені як: В. Авер'янов, О. Андрійко, Т. Білоконь, Ю. Білоусов, С. Бондар, А. Борко, В. Даценко, О. Доценко, І. Коліушко, Р. Куйбіда, О. Кузьменко, З. Лисенко, І. Личенко, О. Мар-

ченко, Т. Мінка, А. Міцкевич, О. Музичук, А. Неугодніков, О. Остапенко, О. Пасенюк, Ю. Педько, А. Руденко, О. Свида, В. Стефанюк, Л. Сушко, В. Тимошук, С. Шило, О. Шморгун, І. Шруб та ін. Однак, незважаючи на посилений науковий інтерес до цієї сфери, чимало питань залишається і надалі малодослідженими, зокрема з огляду на проведення судової реформи потребує нового дослідницького осмислення.

Метою статті є визначення правових особливостей застосування судового контролю в адміністративному судочинстві як засобу забезпечення законності у діяльності органів місцевого самоврядування в Україні.

Результати дослідження. Традиційно поняття законності визначають як неухильне виконання державними органами, їх посадовими особами, громадянами, недержавними органами і організаціями законів і прийнятих у відповідності з ними інших правових актів, які мають відповідати суспільним закономірностям, вимогам забезпечення прав і свобод людини і громадянина, ґрунтуватися на загальноновизначених цінностях демократичної, соціальної, правової держави [2]. У спеціальній літературі законність розглядається як [3]:

1) принцип державно-правового життя та визнається основою діяльності держави. Так, зокрема відповідно до частини другої ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Права і свободи людини та їх гарантії згідно з Конституцією України визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Таким чином законність має забезпечувати реалізацію та охорону прав, свобод і законних інтересів громадян, рівність усіх перед законом.

2) принцип публічного адміністрування законність передбачає, що держава здійснює свої функції правовими засобами і в правових формах, що зумовлено в першу чергу значенням діяльності та впливу органів виконавчої влади на всі сфери суспільних відносин, їх правом приймати на основі законів та відповідно до них нормативні та індивідуальні правові акти, розглядати і вирішувати справи про застосування заходів адміністративної та дисциплінарної відповідальності, тобто здійснювати так звану адміністративну юрисдикцію.

Особливого значення режим законності набуває в період політичної, соціально-економічної перебудови суспільства, саме у той час, коли висока організованість діяльності органів виконавчої влади, дисциплінованість посадових осіб є необхідною складовою, яка забезпечує можливість реалізації покладених на виконавчу владу функцій.

Забезпечення законності обумовлює створення і зміцнення певних гарантій, які традиційно поділяються на загальні гарантії законності (політичні умови, економічні умови, ідеологічні умови тощо) та спеціальні (стан законодавства, його стабільність і відповідність розвитку відносин у суспільстві, рівень юридичної техніки; рівень діяльності з попередження і припинення правопорушень, у тому числі заходів юридичної відповідальності; доступність і якість правосуддя; ефективність контролю за реалізацією правових актів) [2].

Оптимальне використання таких гарантій законності досягається шляхами, які обумовлені цілеспрямованою діяльністю відповідних державних органів і посадових осіб. Відповідно під системою засобів забезпечення законності розуміють сукупність завдань, функцій, повноважень, форм, методів і порядку такої діяльності.

Система ж засобів забезпечення законності у свою чергу утворює такі основні групи засобів забезпечення законності у публічному адмініструванні, як:

1) різні види контролю діяльності у сфері публічного адміністрування з боку державних органів, органів

місцевого самоврядування і громадських організацій;

2) різні способи реагування державних органів, насамперед органів виконавчої влади, на звернення громадян (пропозиції, заяви і скарги) з метою правової охорони і захисту їхніх прав і свобод;

3) здійснення спеціалізованого судового захисту порушених прав і свобод громадян у порядку адміністративного судочинства;

4) притягнення до різних видів юридичної відповідальності посадових осіб державних органів за протиправні дії у сфері публічного адміністрування, а також, у необхідних випадках, застосування заходів адміністративної відповідальності до громадян, які своїми протиправними діями порушують встановлений порядок управління.

Отже сьогодні все більшого значення набуває проблема ефективності контролю в системі публічного адміністрування, який передусім має слугувати стабільності в суспільстві, реалізації прав і свобод громадян. Сучасна специфіка контрольної діяльності органів публічного адміністрування вимагає все більшої переорієнтації, щоб державні органи слугували громадянам, а не навпаки.

До основних стадій контролю традиційно відносять: 1) інформаційну (фактовстановлювальну); 2) оцінювальну; 3) регуляторно-корегувальну.

Визначальною умовою інформаційної стадії є необхідність підконтрольності, і взагалі причиною існування контролю як виду діяльності є можлива невідповідність об'єкта контролю певним параметрам. Щодо оцінювальної стадії контролю доцільно враховувати такий аспект його специфіки, який впливає із суті його мети, а саме необхідності установити відхилення в об'єкті контролю від характеристик певного критерію. Відповідно, коли є підстави для певного реагування, то на регуляторно-корегувальній стадії контролю приймається рішення про застосування різних за характером можливих заходів (заохочувальних, штрафних (каральних), корегувальних (відновлювальних), організаційних тощо).

Кожна з наведених основних стадій контролю має власне функціональне навантаження, тому варто розрізняти такі основні функції контролю, як: 1) інформаційна (фактовстановлювальна); 2) оцінювальна; 3) регуляторно-корегувальна.

Проте серед спеціальних функцій контролю доцільно виділити ще й такі: 1) превентивну; 2) комунікативну; 3) сигнальну; 4) виховну.

Загальними принципами, на основі яких здійснюється контроль, є верховенство права, презумпція добропорядності, законність, науковість, компетентність, повнота і своєчасність, гласність [4, с. 10].

Контроль у діяльності публічної адміністрації є різновидом адміністративно-правової діяльності. У широкому розумінні він постає як форма адміністративно-правової діяльності уповноважених суб'єктів, що здійснюється у межах їх компетентності, регулюється нормами адміністративного процесу й полягає у вчиненні юридичних дій зі спостереження, перевірки належного дотримання та виконання підконтрольними суб'єктами відповідних правових розпоряджень, припинення правопорушень певними організаційно-правовими засобами [5, с. 99].

Контроль у діяльності публічної влади – це функція держави та включно всіх суб'єктів управління, яка реалізується ними у процесі перевірки виконання (дотримання) об'єктами контролю встановлених вимог (норм, правил); сукупність заходів щодо виявлення, припинення та запобігання діям чи бездіяльності, що суперечать цим вимогам, під час яких суб'єкт контролю має право втручатися у професійну (виробничу, господарську) діяльність підконтрольного об'єкта шляхом заміни, підміни чи тимчасового відсторонення від здійснення службових обов'язків, відміни або припинення дій його рішення, притягнення останнього до певної відповідальності [6, с. 47].

З урахуванням особливості об'єкта контролю, за суб'єктами розрізняють такі види державного контролю, як парламентський, президентський, адміністративний, судовий тощо. Судовий контроль є важливою формою контролю в сучасному суспільстві, який розуміється як сукупність самостійних інститутів: конституційного судового контролю; судового контролю вищих судів за правильністю застосування норм закону правоохоронними органами та іншими судами; судового контролю в порядку цивільного судового провадження за законністю та обґрунтованістю рішень державних органів і посадових осіб; судового контролю за деякими процесуальними рішеннями та діями органів дізнання й досудового слідства [7, с. 49].

Оскільки судовий контроль досить різновекторне поняття, він має свої особливості:

- 1) такий контроль здійснює судова гілка влади;
- 2) провадиться не систематично, а під час розгляду конкретних справ у процесі судового провадження.

Характерною особливістю сучасного суспільного розвитку є посилення в суспільстві ролі саме судового контролю. Відповідно до ч. 2 ст. 124 Конституції України, юрисдикція судів, тобто їх повноваження вирішувати спори про право та інші правові питання, поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі, і також як можливість здійснення контролю судовою владою за виконавчою та законодавчою владою. Зокрема закріплене в ч. 2 ст. 55 Конституції України гарантоване державою право оскаржити в суді рішення, дії чи бездіяльність будь-якого органу державної влади, органу місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, а також те, що правосуддя в Україні здійснюється винятково судами, наділяє їх державною владою.

Саме суди мають повноваження здійснювати контроль за діями органів державної влади й виносити остаточні рішення за скаргами громадян [3]. Сутність судового контролю полягає у захисті прав й свобод людини, здійсненні перевірки законності діянь органів державної влади. В Україні він реалізується судами загальної та спеціальної юрисдикції. Конституція України декларує право кожної людини та громадянина на оскарження у суді рішень, дій або бездіяльності органів державної влади чи місцевого самоврядування, посадових і службових осіб [2].

Як слушно вказується у спеціальній літературі, суспільство вважається демократичним, а держава правою за умов, коли ні органи виконавчої, ні законодавчої влади, а саме суд розв'язує конфліктні ситуації, що виникають у результаті спорів [8, с. 76]. Суди відіграють важливу роль у розбудові демократичної правової держави, забезпеченні злагоди у суспільстві, а головне, вони є надійним гарантом додержання прав і свобод людини у здійсненні правосуддя. Це закладено у самій назві поняття, оскільки у латинській мові слова «правосуддя» та «справедливість» є синонімами, відповідно справедливість визнається основою діяльності судових органів, а це є гарантією стабільності і безпеки держави [7, с. 49].

Судовий контроль може розглядатися через ступінь втручання суду в діяльність відповідного органу, тому вирізняють пряму (безпосередню) та непряму (опосередковану) форми втручання [9, с. 141]. Його поділяють на види за такими критеріями:

- 1) за часом здійснення – попередній (превентивний, запобіжний) і наступний (репресивний);
- 2) за правовими наслідками – на консультативний і той, що запроваджує (постановляє);
- 3) за обов'язковістю здійснення – обов'язковий і факультативний;
- 4) за способом здійснення – на абстрактний і конкретний;
- 5) за способом перевірки конституційності чи законності акта – на судовий контроль змісту акта

(матеріальний), його форми та способу прийняття (формальний) [10, с. 500].

Особливістю контролю є те, що він є самостійним видом управлінської діяльності, а також необхідним структурним елементом усієї системи публічного адміністрування в цілому. Таким чином, контроль у діяльності публічної влади – це діяльність органів законодавчої, виконавчої влади, їх територіальних органів, державних колегіальних органів, місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування, суду й прокуратури у межах повноважень, визначених законодавством, щодо виявлення порушених правових вимог (норм, правил) та їх запобігання. Відтак, судовий контроль є особливим видом контролю в діяльності публічної влади, особливістю якого є те, що він не є постійним, систематичним, як приміром контроль із боку спеціалізовано контролюючих, але лише у процесі розгляду адміністративних справ [2].

Судовий контроль у діяльності публічної адміністрації окреслюється як основана на законі діяльність судів щодо перевірки відповідності актів і дій органів публічного адміністрування, їх посадових осіб закону, відновлення порушених прав фізичних та юридичних осіб, застосування до порушників у необхідних випадках правових санкцій [11, с. 18].

Сутність судового контролю полягає у захисті прав й свобод людини, здійсненні перевірки законності діянь органів державної влади. Реалізується такий контроль судами загальної та спеціальної юрисдикції, оскільки Основним Законом гарантовано право на оскарження у суді рішень, дій або бездіяльності органів державної влади чи місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

В нашій державі судовий контроль здійснює система судів загальної і спеціальної юрисдикції. Публічно-правовий характер відносин, що підлягають судовому контролю, породжує певну специфіку процесуального регулювання порядку розгляду та вирішення справ досліджуваної категорії порівняно із справами про захист приватно-правового інтересу [12, с. 219]. Таким чином варто розмежовувати судовий контроль судів загальної юрисдикції та судовий контроль адміністративних судів. Зокрема останній може відбуватися не лише як власне контроль, а і як нагляд, тобто мати систематичний характер [1].

Судовий контроль за законністю актів, рішень і дій (бездіяльності) органів державної влади, органів місцевого самоврядування – це самостійна форма реалізації судової влади і здійснюється вона в особливому процесуальному порядку з метою відновлення та охорони прав, свобод і законних інтересів громадян [13]. Метою такого контролю є забезпечення захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина.

Судовий контроль у діяльності органів місцевого самоврядування є специфічним видом контролю у сфері публічного адміністрування, особливістю якого є те, що він здійснюється не систематично, не повсякденно, а одноразово – при розгляді справ (зокрема адміністративних).

Залежно від предметної або функціональної ознаки розрізняють такі види судового контролю:

- 1) поточний судовий контроль за діями і (або) рішеннями органів державної влади та місцевого самоврядування;
 - 2) судовий контроль за діями і (або) рішеннями нижчестоящего суду (апеляція, касаційне й наглядове провадження, провадження за нововиявленими обставинами).
- Відповідно до видів правових актів, що контролюються, виділяють два види судового контролю:
- 1) контроль за законністю нормативних підзаконних актів;
 - 2) контроль за законністю індивідуальних правових актів [12, с. 217].

Судовий контроль у сфері публічного управління можна класифікувати за двома основними напрямками:

- 1) за видом суду, який здійснює контроль;
- 2) за формою втручання в діяльність підконтрольного органу: а) пряму (безпосередню); б) непряму (опосередковану) форми втручання [13].

Контроль з боку адміністративного суду є особливим видом судового контролю, який відокремлений від контролю з боку судів загальної юрисдикції. Така відокремленість обумовлена юрисдикцією адміністративних судів. Так, зокрема ст. 19 КАС України закріплено, що юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у публічно-правових справах, зокрема:

- 1) спорах фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів), дій чи бездіяльності, крім випадків, коли для розгляду таких спорів законом встановлено інший порядок судового провадження;

1^{*)} спорах адміністратора за випуском облігацій, який діє в інтересах власників облігацій відповідно до положень Закону України «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки», із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності.

Здійснення судового контролю за виконанням судових рішень є конституційною гарантією захисту суб'єктивних прав, свобод, інтересів. Так, ст. 129¹ Конституції України передбачено, що контроль за виконанням судового рішення здійснює суд. Судовий контроль за виконанням судових рішень може бути встановлений адміністративним судом, який ухвалив судове рішення в адміністративній справі. Про судовий контроль адміністративним судом постановляється ухвала (ч. 1 ст. 382 КАС України).

Відповідно конституційний обов'язок судів – контроль за виконанням судового рішення (ст. 129¹ Конституції України) – практично втілений у повноваженнях адміністративного суду встановлювати судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах, відповідно до приписів ст. 382 КАС України. Так, адміністративний суд, який ухвалив судове рішення в адміністративній справі, може зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення (ч. 1 ст. 382 КАС України).

Судовий контроль може бути встановлений адміністративним судом будь-якої інстанції, за умови, що судове рішення, щодо якого встановлюється контроль виконання, набрало законної сили або його належить виконати негайно (ст.ст. 255, 256, 324, 325, 359, 372 КАС України).

Кодексом адміністративного судочинства України передбачено три види судового контролю за виконанням судових рішень:

- подання до адміністративного суду звіту про виконання судового рішення (ч.ч. 1, 2 ст. 382 КАС України);
- штраф (ч.ч. 2–7 ст. 382 КАС України);
- провадження у справах з приводу рішень, дій або бездіяльності органу державної виконавчої служби, приватного виконавця, відповідно до приписів ст. 287 КАС України (ч. 8 ст. 382 КАС України).

Кожен із цих видів судового контролю здійснюється за власною спеціальною, передбаченою нормами КАС України процедурою. Звіт про виконання судового рішення і штраф, на відміну від провадження у справах з приводу рішень, дій або бездіяльності органу державної виконавчої служби, приватного виконавця (ст. 287 КАС України), – види судового контролю за виконанням судових рішень, які завжди застосовуються за результатами розгляду і вирішення адміністративної справи; вони не є самостійними

процесуальними інструментами контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах і не потребують ініціювання нового адміністративного процесу. Поза розглядом і вирішенням адміністративної справи, звіт і штраф самостійно не застосовуються.

Натомість провадження у справах з приводу рішень, дій або бездіяльності органу державної виконавчої служби, приватного виконавця, яке здійснюється за правилами ст. 287 КАС України, передбачає подання адміністративного позову зацікавленою особою до адміністративного суду, відкриття і здійснення нового провадження.

Зокрема Касаційний адміністративний суд у складі Верховного Суду у своєму рішенні звернув увагу, що ст.ст. 382, 383 КАС України мають на меті забезпечення належного виконання судового рішення. Підставами їх застосування є саме невиконання судового рішення, ухваленого на користь особи позивача, та обставини, що свідчать про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, пов'язаних з невиконанням судового рішення у цій справі [14].

Наявність у КАС України спеціальних норм, спрямованих на забезпечення належного виконання судового рішення, унеможливує застосування загального судового порядку захисту прав та інтересів стягувача шляхом подання позову. Судовий контроль за виконанням судового рішення здійснюється у порядку, передбаченому Кодексом адміністративного судочинства України, який не передбачає можливості подання окремого позову, предметом якого є спонукання відповідача до виконання судового рішення [14].

Зміст судового контролю за виконанням судових рішень полягає у вчиненні адміністративним судом, який ухвалив судове рішення в адміністративній справі, таких заходів (ч.ч. 1, 2, 8 ст. 382 КАС України):

- зобов'язання суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення;
- накладення на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за виконання рішення, штрафу в сумі від двадцяти до сорока розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;
- судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах у порядку, встановленому ст. 287 КАС України [15].

Висновки. Проведений аналіз чинного законодавства та спеціальної літератури дає можливість виділити основні ознаки судового контролю у діяльності органів місцевого самоврядування в Україні:

- 1) об'єктом судового контролю є дотримання вимог законності;
- 2) здійснюється чітко регламентованими процесуальними нормами права у межах судового процесу;
- 3) однією зі сторін є орган місцевого самоврядування (посадова чи службова особа);
- 4) спір має публічно-правовий характер;
- 5) відбувається на підставі заяви зацікавленої сторони;
- 6) організаційно-функціональне відмежування суб'єкта контролю та підконтрольного суб'єкта.

У широкому сенсі метою судового контролю у діяльності органів місцевого самоврядування є забезпечення законності та охорони прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, ефективності публічного адміністрування у діяльності органів місцевого самоврядування, відповідності правових актів органів влади Конституції України, законності дій органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, підтримання режиму законності та зміцнення правопорядку в суспільстві та державі в цілому.

